

Színház a konyhánkban

LÁNG ANNA rajzai

Négyen ülünk az asztalnál: apa, anya, az öcsém és én. Zöldbabfőzeléket eszünk. Vagyis csak ennénk, mert én utálok, így csak a levét nyalogatom a kanálról. Ahogy a lé fogy, egyre nagyobbak látszik a zöldségkupac a tányér közepén. Lassított felvételben csinálom, és az jár a fejemben, hogy hiába minden, a végén úgymint az egésznek el kell fogyni. Egy babot bekapok, megpróbálom elrágni. Nagyjából sikerül is, de nem tudom lenyelni, mert valami láthatatlan erő feltartóztatja a torkomban. Csendben fuldoklom, mire apa leteszi a kanalát, és jelentőségteljesen rám néz. Tudom, azt akarja mondani, hogy „nem kell a színháték, mindent meg kell enni, mert ez csupa vitamin”. Színháték... Bárcsak valóban előadásban lennénk, amiben én vagyok a rendező, ők meg a színészek, akik azt teszik, amit mondok! Vagy még jobb, ha bábok, akik pont úgy mozognak és beszélnek, ahogyan én irányítom őket.

Ha mindenki az én hangomon beszélne, legalább nem vágnánk egymás szavába. Először anyát mozdítanám meg:

- Apa, ne tedd a kanalat az abroszra! Nézd, máris összekented! Nem leszünk így jóban.

- Bocsánat! Csak meg akartam kérdezni a fiunkat, hogy mi a gond a főzelékkel, miért nem eszik.

Mire én:

- Az a gond, hogy pocscék, ehetetlen, utálatos, nem embernek való. Legszívesebben az egészet kivágnám az ablakon. Sőt, tudjátok mit? Ki is vágom. Öcsi, gyere, te is dobd ki a tiédet!

Öcsibáb tétovázik, de mivel én irányítom, végül ezt válaszolja:

- Bár nekem ízlik, de rendben van, én is kidobom!

- Milyen ragyogó ötlet! - kiáltja Anyabáb és Apabáb. - Tudjátok, mit? Csináljuk együtt! Sőt, hajítsunk ki mindent, amit nem szeretünk!

A figurákat egyesével az ablakhoz irányítom, de még nincs ötletem, hogy a főzeléken kívül mi mindentől kellene megszabadulnunk. Elakadok.

Talán majd a második felvonásban, de azon még gondolkodnom kell.

LIPTÁK ILDIKÓ